

Vänsterpress om revolten i USA

– juni 2020

Mordet på George Floyd i Minneapolis sätter strålkastarljuset på den rasism som genomsyrar delar av det amerikanska samhället, inte minst polisen. Och Trump & Co visar än en gång att de är rasistiska och värnar först och främst om rika vitas intressen. Trumps reaktioner, med hets mot demonstranter och hot om att sätta in militär är uttryck för detta.

Protesterna mot polisens rasistiska våld sker mot bakgrund av Corona-pandemin som slagit mycket hårt mot delar av USA. Trumps sätt att ta itu med pandemin, och inte minst hans korkade och motsägelsefulla uttalanden om densamma, visar att han inte bara är reaktionär, utan också obildad och okunnig.

Trump försöker inte ta itu med de svåra problem som det amerikanska samhället brottas med, utan det han är ute efter är att vidga och fördjupa klyftorna i det amerikanska samhället. Konflikter är Trumps livsluft. På så sätt hoppas han själv få större spelrum och makt. Frågan är om han inte gått för långt denna gång?

Martin Fahlgren 5/6 2020

Innehåll

Internationalen	1
<i>Protesterna är ett frö till förändring</i>	<i>1</i>
<i>Revolten öppnar för en radikal förnyelse av vänstern</i>	<i>2</i>
<i>Vi kan inte andas: uppror mot det rasistiska polisvåldet</i>	<i>3</i>
<i>USA på randen till en diktatur</i>	<i>5</i>
Offensiv	7
<i>USA i uppror – Rättvisa för George Floyd!</i>	<i>7</i>
<i>Minneapolis liknar en polisstat – Samordnad masskamp behövs för att vinna</i>	<i>10</i>
Proletären.....	14
<i>Vittnesmål från Minneapolis: "Ojämligheten ger bränsle åt protesterna"</i>	<i>14</i>
<i>Kaotiska protester mot polisbrutalitet i USA.....</i>	<i>16</i>
Revolution	17
<i>Upprorisk ilska rasar i USA</i>	<i>17</i>

Internationalen

Protesterna är ett frö till förändring

Ledare

Internationalen 5/6 2020

- **Medierna kämpar om berättelsen**
- **Vänstern måste fokusera på orsakerna**
- **Utmaningen att organisera långsiktigt**

Från tomma gator till fullt kaos. Inte ens COVID-19 kunde i längden stilla den sociala och politiska tryckkokare som är USA. I måndags hämtade Secret Service den twittrande presidenten och flög honom till en bunker. Drönar-bilder från luften över Washington DC visade en stad vars gator såg ut att bokstavligen stå i lågor. Vad som skett under tiden som gått från skrivande stund tills dess att du läser den här ledaren är förstås omöjligt att veta. Så snabbt är skeendena just nu att varje timmes fördröjning kan innebära att avgörande skiften med långtgående politiska effekter har skett.

Men vad vi kunde räkna med, faktiskt redan när den fruktansvärda videon på George Floyd blev världsbekant, var hur hela den klippdelande, kolumnskrivande, bloggande, youtubande högern skulle rycka ut till försvar för den rådande ”ordningen” för att fördöma och svartmåla varje uttryck som motståndet tar sig. ”Titta här!” ropar högern som letat upp bilder på plundrare och krossade fönster. ”Nej, titta på det här i stället” säger motståndarsidan som laddat med videor på polisens återkommande övervåld. Det ligger väl i vår medialiserade samtid att lita på att våra verktyg skall berätta sanningen åt oss, bara de kablas ut. Men det blir ett krig mellan ögonblicksbilder, som om bilderna definierade vilken verkligheten sedan blir och inte tvärtom.

Det blir liksom Trumps twitterflöde till ett spektakel där vi tar fokus från de underliggande skeendena. Det finns nämligen ingen anledning att ge sig in i kampen om huruvida protesterna är fredliga nog eller om upploppens uttryck är rättfärdigade. Det förekommer utan tvivel infiltration av demonstrationer i syfte att eskalera våld och ge media mer spektakel och polisen mer ursäkter till övervåld. Men plundring hade säkerligen förekommit i alla fall – och övervåldet likaså. Vad som händer just nu, det händer. Upplopp drivs av sin egen inneboende dynamik, inte minst påeldade av den amerikanska våldsapparatusens besinningslösa repression, i strid mot den konstitution som man i retoriken håller för så helig. Ju mindre hopp som kan ställas till att tillståndet faktiskt kommer att bli bättre, ju våldsammare kommer uttrycken vara.

Men ingenting får förflytta fokus för vad som faktiskt ligger bakom allt vi nu ser: Att George Floyd kvävdes ihjäl under åtta oändligt utdragna minuter och att hans mördare fortfarande skulle ha patrullerat gatorna med fulla befogenheter, om ingen protesterat. Att han varken är det första eller det sista offret för en systemisk rasism som nu har sin egen politiska representant i Washington – eller i en bunker strax utanför.

Det vi ser nu är historiskt, inte minst i den enorma bredd av människor som, ofta för första gången i sina liv, trotsar utgångsförbud för att bekämpa en människoskapad smitta vars effekter faktiskt överskuggar coronan.

Nu blossar motståndet och vreden upp, i all sin brokighet och spontanitet. Allt, från de värdigaste formerna till den mest huvudlösa destruktiviteten tar sig uttryck och plats. Men stundens vrede mattas med tiden av – då återstår det långsiktiga arbetet att organisera och

hålla liv i protesterna och ge dem möjligheter att omsätta sin kraft i politisk förändring. Däri ligger den breda vänsterns stora utmaning, i.

Revolten öppnar för en radikal förnyelse av vänstern

Cinzia Arruzza

Internationalen 5/6 2020

Socialisten Cinzia Arruzza rapporterar Från protesternas New York och ser stor potential att omdirigera social oro till politiskt handlande

Bara igår, måndag 1 juni, hölls det minst fem eller sex demonstrationer i olika stadsdelar i New York City. Det är känt vilka som organiserade en del av dem (den protest jag själv deltog i till exempel, var strålande organiserad av den Afrosocialistiska strömningen inom Democratic Socialists of America, DSA), medan arrangörs-status på andra protester var mer oklar, kanske djungeltelegrafen på sociala media, eller i något fall helt enkelt spontan vägran att gå hem efter en demonstration, och en ny iscensattes på ett annat ställe.

Ålderssammansättningen i demonstrationerna och protesterna är mycket låg: till största delen gymnasieelever, ungdomar i 20- och början av 30-årsåldern. Stor etnisk variation med en stor svart närvaro, och ett imponerande deltagande och ledarskap av svarta kvinnor. Å ena sidan visar ålderssammansättningen återigen på den radikaliserings och politisering av unga som har pågått i ett årtionde nu, och som har påskyndats efter Black Life Matters (BLM). Men det är också ett resultat av pandemin, eftersom äldre människor undviker protesterna på grund av rädsla för viruset. Detta stod särskilt klart för mig igår när jag såg hur många personer, troligen i karantän i sina hem, som uppmuntrade oss, höjde sina nävar, skanderade med oss, och till och med själva ropade taktfast mellan balkonger och fönster. För att inte tala om chaufförer som spontant inledde en bilkaravan med oss istället för att bli arga för att vi blockerade trafiken.

För många unga aktivister i USA framstår denna dynamik troligen som makalös och möjligen förbryllande. Ty det här är inte de vanliga politiska allianserna. Det är heller inte Occupy-rörelsen, och inte exakt synonymt med BLM. Det som sker är en allmän radikaliserings av samhället som har fått en katalysator, en förenande punkt i explosionen av ilska mot lynchningen av George Floyd och lynchningen av svarta i allmänhet. Denna explosion av social ilska överträffar klart vänsterns tidigare organisatoriska ramar.

Det här är i själva verket möjligen ett av de historiska ögonblick då en samhällsrevolt öppnar möjligheter för en radikal förnyelse av den organiserade vänstern. Jag talar bara om en möjlighet, för ett av hindren kommer förstås att vara organisationernas tröghet, oförmågan att på rätt sätt analysera vad som sker, önskan att kontrollera eller – i vissa fall – önskan att ta avstånd från en sorts social oro som de inte kontrollerar eller anser vara improduktiv. Vad säger till exempel den organiserade arbetarrörelsen om protesterna? När ska fackföreningarna på allvar ta ställning och delta i oroligheterna? Kommer parlamentariskt inriktade vänsterorganisationer och strömningar att försöka omdirigera denna sociala oro i riktning mot valurnorna eller mer ”politiserade” samhällsprotester?

Detta är ett av de tillfällen som kräver allvarligt strategiskt tänkande med en radikal öppenhet för det nya, det oförutsedda, en medvetenhet om vår oförmåga istället för en förmånenhet att tro att vi kan ”leda” det, som om dessa modiga människor på gatorna väntar på vårt ledarskap, och en vilja att själv omformas genom att delta i den gemensamma kampen. Än en gång, jag förespråkar inte spontanitet för sin egen skull, vi behöver verkligen ett strategiskt tänkande: men detta strategiska tänkande måste vara en del av kampen och komma inifrån kampen.

Översättning: Göran Källqvist

Vi kan inte andas: uppror mot det rasistiska polisvåldet

Solidarity (uttalande)

Internationalen 5/6 2020

Mordet på George Floyd påminner oss om att polisbrutaliteten inte har satts i karantän under pandemin. Det skriver den marxistiska organisationen Solidarity, som organiserar socialister över hela USA.

30 MAJ Andra dagen av protester. Demonstranter konfronterar Secret Service vid Pennsylvania Avenue nära Vita Huset.

De uppror och demonstrationer i Minneapolis och andra städer, inklusive framför Vita huset, som följde på de vita polisernas brutala mord på en obeväpnad svart man, George Floyd, den 25 maj, och de lokala och federala åklagarnas tvekan att omedelbart arrestera poliserna som hade videofilmats under gärningen, kommer strax efter andra nyligen inträffade och vida rapporterade fall av rasistiskt våld. 30 maj hade demonstrationerna spridit sig till tjugotals andra städer, med deltagande från demonstranter av olika raser, varav många var unga, maskerade och till synes försökte hålla social distans medan de rörde sig på gatorna. Några verkade ha mobiliserats av lokala eller nationella organisationer, medan andra mobiliserades av filmbilderna på mordet och protesterna på andra ställen. Mordet på Floyd är det senaste i en rad mord på svarta män av poliser, som åtminstone sträcker sig till mordet på Michael Brown i Ferguson, Missouri, 2014 och ännu längre tillbaka till polisens misshandel av Rodney King i Los Angeles 1991, ett av de första sådana fall av polismisshandel som fångats på film.

Allt efter som den förskräckliga statistiken över sjuka och döda under covid-19-pandemin har visat sig under de senaste veckorna och månaderna, har det blivit tydligt att rasifierade personer har varit de främsta offren för sjukvårdskrisen. Mordet på George Floyd påminner oss om att polisbrutaliteten inte har satts i karantän under pandemin.

I februari joggade en ung svart man, Ahmaud Arbery, nära sitt hem i närheten av Brunswick, Georgia, när tre vita män ur ett medborgargarde, inklusive en före detta polis, antastade honom medan de, hävdar de, försökte göra ett envarsgripande. En sköt honom tre gånger med ett hagelgevär medan en annan stod bredvid med dragen pistol. Det var först när det dök upp en videofilm av händelsen som tagits av en tredje vit civil deltagare, som Georgias polismyndighet till sist ingrep och arresterade först två och sedan den tredje medborgargardisten. Det lokala nätverk av gamla kompisar som hade tillåtit männen att gå fria i flera veckor påminner om mordet på medborgarrättsaktivisterna Cheney, Goodman och Schwerner av lokala medborgargården och poliser i Mississippi under Frihetssommaren 1964.

Bara några få dagar innan George Floyd mördades dök en video upp som visade hur en vit kvinna i Central Park i New York besvarade en uppmaning av en svart fågelskådare att koppla sin hund enligt parkens regler, med att hota att ringa polisen och säga till dem att hennes liv "hotades av en afroamerikansk man". Kvinnan och hennes möjliga svarta offer delade mer än slumpen att ha samma efternamn: båda insåg vems ord som skulle accepteras av polis, åklagare och ledande media om hon gjorde en sådan anklagelse. Den isande ironin är att händelsen ägde rum i samma park där fem svarta män, "Central Park Five", falskeligen anklagades, dömdes och fängslades för våldtäkt och

misshandel av en vit kvinnlig investeringsbankir 1989. En privilegierad vit persons skamliga utnyttjande av detta gräsliga faktum är i sig själv ett illdåd som bara kan ha ökat den ilska som bröt fram i Minneapolis. Ungefär samtidigt sköts en svart sjukvårdsarbetare, Breonna Taylor, till döds i sin säng i Louisville, Kentucky, av poliser som utförde sitt uppdrag på fel adress. Morden på Arbery och Floyd och fallet i Central Park kanske aldrig hade kommit till allmänhetens kännedom om de inte hade spelats in på video.

George Floyds inspelade vädjanden ”jag kan inte andas” är smärtsamt likt New York City-polisens mord på Eric Garner 2014.

Lynchningar utförda av medborgargarden med deltagande av den lokala polisen, vita som är beredda att utnyttja sina privilegier mot svarta och kalla på polis för minsta inbillade förseelse inklusive deras blotta närvaro, poliser som gång på gång mördar obeväpnade svarta personer. Allt är bara exempel på en del av den behandling som svarta har kommit att förvänta sig i USA.

Det politiska klimat som uppmuntrade detta eldas under av en president som öppet flörtar med de mest rasistiska och reaktionära krafterna i landet, med underförstådd delaktighet av ett av de partier som härskar över oss och intetsägande motstånd och ineffektivitet från det andra.

Med några års mellanrum når vågen av våld mot afroamerikaner en punkt då en ström av sorg och ilska uttrycks i uppror som åtföljs av att städer bränns ner och affärer plundras. Stadsdelen Watts i Los Angeles upplevde en revolt efter att Martin Luther King Jr mördades 1968, precis som Los Angeles gjorde efter att poliserna som misshandlade Rodney King 1991 frikändes.

Brännandet av en polisstation i Minneapolis och att de omgivande gatorna tillfälligt gavs upp till demonstranterna, har stor symbolisk betydelse. Polishögkvarter i färgade bostadsområden är ständiga påminnelser om att polisen är en ockupationsstyrka istället för en källa till medborgarnas säkerhet. Demonstranter dansade i flammorna som slukade upp Minneapolis’ polisstation nummer 3, en konkret symbol för förtrycket. Under några timmar tillhörde gatorna folket som bodde där.

Vi kan förvänta oss den vanliga kören av skenheliga förmaningar från liberala och konservativa talespersoner, som beklagar att skadorna som upproret har orsakat bara kommer att skada det svarta samhället självt. Även det är en mörkläggning. Uppror i städerna är resultat av och inte orsak till de förfärliga levnadsförhållanden som svarta och andra färgade möter i rassegregerade amerikanska städer. Årtionden av diskriminering, kapitalflykt, segregerat boende och andra kännetecken hos den rasistiska kapitalismen har sedan länge gjort många svarta bostadsområden till arbetslösa centrum för förtvivlan, våld och försummelser från det offentliga, medan vita stadscentrum och bostadsområden har blomstrat tack vare tillförsel av privat kapital, och mer välbeställda vita områden är i besittning av välfinansierade skolor och trygga grannskap.

Glöden från station nummer 3 ligger och pyr, precis som ilskan i en samhällsgrupp som helt enkelt inte kan andas längre. Upproren är ett rop på luft, på social och rasmässig rättvisa. De källor till utsugning, förtryck och våld från staten och medborgargarderna som afroamerikaner har upplevt under de senaste 400 åren är djupt och brett rotade, och även lösningarna är enorma. De börjar med att staten ska hållas ansvarig för det våld som polisen begår, och att de medborgargarden som har uppmuntrats av politikerna som härskar över oss ska åtalas. Men för att ta itu med den bredare frågan om förtrycket av svarta krävs djupa strukturella förändringar, som att avveckla de rasistiska domstols- och fängelsesystemen och omfördela välståndet, vilket skulle kunna innefatta olika sorters skadestånd för slaveriet som har diskuterats inom progressiva kretsar. 1968 gav den svarta romanförfattaren James Baldwin sina tankar om rasförtrycket titeln Nästa gång elden. Elden har kommit, och bara om det amerikanska samhället omorganiseras kommer de flammor av protest som detta samhälle har skapat att dämpas.

Solidaritys nationella kommitté 30 maj 2020

Översättning: Göran Källqvist

USA på randen till en diktatur

Emma Lundström

Internationalen 5/6 2020

”Föreställ dig den stora depressionen, spanska sjukan och det tumultartade 1960-talet, men liksom allt på samma gång.” Den amerikanske vänsterprofilen och politiske onlineradio-kommentatorn Kyle Kulinski om situationen i USA just nu. The Kyle Kulinski Show har totalt över en halv miljard visningar på Youtube.

Måndagen den första juni är ett datum värt att komma ihåg. Det kan vara då USA tog steget från dåligt fungerande demokrati till diktatur. Vi ska återkomma till varför.

En cykelaffär i Columbus, Ohio, införde för två år sedan en policy som innebär att de anställda aldrig ska ringa polisen om något blir stulet eller vandaliserat. Detta eftersom tillkallade poliser hade skrutit om de bästa, icke kameraöver-vakade, platserna i staden. Platser som var bra för att ”krossa skallar”.

Det var underförstått att dessa skallar inte var vita. Polisen i Columbus kallas officiellt för ”peace officers”. Men fred, frid och ro är det sista som poliskåren i USA upprätthåller just nu. Överallt attackerar fredliga demonstranter med batonger, tårgas, pepparspray, vattenkanoner och kulor.

Protester som till en början varit lugna och fokuserade spårar ur när poliser tar till våld mot sittande demonstranter.

Presidenten har hela tiden hejat på våldet och tagit varje tillfälle i akt att upprepar ruttna formuleringar från segregationens dagar.

I medierna rapporteras det om upplopp.

Martin Luther King Jr menade att upploppet är språket för dem som inte blir hörda. De har till slut inget annat att ta till för att bli lyssnade på.

Det är vad som sker i USA i skrivande stund.

I USA har polisen misshandlat och mördat afroamerikanska män så länge minnet räcker. Mordet på George Floyd i Minneapolis, 25 maj, blev ännu en av alla miljoner droppar som under årens lopp har fått ytspanningen att brista och ilskan, sorgen och frustrationen att rinna över.

Men många av de protester som sker just nu är, som sagt, inte våldsamma. Det handlar istället om fredliga, innerliga uppvisningar av mod och civilkurage. Ett kurage som polisen gör sitt bästa för att trampa i gruset.

Socialisten Bernie Sanders skriver: ”De vid makten som vill att vi fokuserar på plundring och förstörelse av egendom, istället för på de tusentals människor som protesterar fredligt, försöker distrahera oss från det fruktansvärda våld som krossar arbetarnas liv varje dag.”

Jag har många vänner i USA. Mitt flöde i sociala medier är fyllt till bredden av budskap från alla dem som deltar i protesterna. De uppmanar varandra att ta det lugnt, att ta pauser för att vila och att försöka hålla sig i trygghet.

De blir sprayade med kemikalier när de står och sjunger fredssånger.

”Svarta människor ska vara tacksamma för mobilkameran. Den har varit bättre på att berätta vad som skett än alla poliser, politiker och predikare”, skriver en afroamerikansk vänster-aktivist i Columbus på sin Facebooksida. Han skriver också att Trump nu har åberopat det

andra tillägget i konstitutionen och gett fritt fram för landets alla vapengalningar att göra vad de vill med demonstranterna.

Nu har presidenten gått längre än så.

I ett brännande tal uppmanade nyligen rapparen Killer Mike, med tårar i röst och ögon, människor att inte bränna ned sitt eget hus utan istället

planera, organisera och mobilisera. Att hitta en konstruktiv väg framåt. Trots allt. Han uppmanade också nyhetskanaler som CNN att sluta bidra till att skapa rädsla och ilska. Själv är han son till en polis i Atlanta och han påminner om den rasism som mötte stadens första åtta svarta polismän, de första någonsin i USA.

”Om du kräver ett slut på oroligheterna, men inte kräver ett slut på polisbrutaliteten, inte kräver sjukvård som en mänsklig rättighet, inte kräver ett slut på bostadskrimineringen, så är allt du begär bara att det tysta förtrycket fortsätter”, skriver den socialistiska politikern Alexandria Ocasio-Cortez i sociala medier.

Den tidigare presidentkandidaten Elizabeth Warren skriver i samma medier om hur presidenten lät spraya tårgas på fredliga demonstranter för att bana väg när han på måndagskvällen skulle ta pressfoton utanför Vita huset.

Och det är nu vi kommer till pudelns kärna. Fotosessionen skedde nämligen efter att USA:s president hållit en presskonferens där han lovat att sätta in militär mot det amerikanska folket om det behövs.

Tidningen Guardian påminner i en artikel om ett berömt citat: ”När fascismen kommer till Amerika, kommer den att vara insvept i flaggan och bära ett kors.”

Donald Trump höll sitt tal framför fyra flaggor och greppade en uppochnervänd bibel under fotograferingen framför en kyrka mitt emot Vita huset.

Kyrkans biskop var kritisk mot att den blev rekvisita för Trumps fotografering. Inte minst då tårgas, gummikulor och militärfordon användes mot fredliga demonstranter för att eskortera presidenten och hans sällskap till kyrkan.

Trump tal skrämd stora delar av USA:s befolkning. För även om han måste vidta lagliga åtgärder för att kunna genomföra sitt ”löfte”, så har han upprepade gånger visat att han inte bryr sig särskilt mycket om varken lag, etik, moral eller mänskliga rättigheter.

”Det här är inte ord från en president. Det är ord från en diktator”, sade senatoren för Kalifornien, Kamala Harris, till MSNBC efter det bisarra talet.

Donald Trump är nu en fullfjädrad diktator av Mussolinikaraktär. Guardian beskriver det väl: ”Hans auktoritära tendenser inkluderar en kärlek till militärparader, att sätta sitt namn på byggnader, att anställa familjemedlemmar, att iscensätta populistiska manifestationer, att gissla medierna och att hota att fängsla politiska meningsmotståndare. Han livnär sig på konflikt.” ”Jag har aldrig varit så rädd för vad som ska hända med vårt land, som jag är ikväll”, twittrade Joe Lockhart på måndagskvällen. Han har en gång i tiden varit pressekreterare i Vita huset och bland annat upplevt morden på MLK och Kennedy, Watergateskandalen och 9/11.

Som Elizabeth Warren skriver: ”Liv och vår demokrati är i fara.”

Eller som en vän i Columbus skrev, efter att de senaste dagarna hjälpt till som sjukvårdare i samband med protesterna: ”Politiker i beslutsfattande positioner, det som händer nu är ert fel. Vi har försökt prata med er, men ni har inte lyssnat.”

Offensiv

USA i uppror – Rättvisa för George Floyd!

Socialist Alternative Minnesota

Offensiv 29/5 2020

Foto: Socialist Alternative

Den 25 maj mördades George Floyd av poliser i Minneapolis, USA. Sedan dess har staden exploderat i protester. Polisens hårda repression har mötts av massprotester som bland annat ockuperat en polisstation. Rättvisepartiet Socialisternas systerorganisation [Socialist Alternative](#) deltar i protesterna, bland annat genom att delta i bygget av ett stort fackligt block i den massdemonstration som planeras söndag 31 maj. Nedanstående artikel om utvecklingen är skriven av Socialist Alternative Minnesota onsdag den 27 maj.

George Floyd kvävdes till döds av på grund av att en Minneapolis-polis tryckte sitt knä mot hans nacke den 25 maj 2020. En videinspelning av mordet på Floyd som släpptes av Washington Post visar klart och tydligt att polisen ljög om att Floyd gjort motstånd mot gripandet av honom. Mördad som någon som “verkade misstänkt”, så avslöjar händelserna runt George Floyds död den vardagliga men samtidigt dödliga polisbrutaliteten.

Polisens aggressiva gripande av Floyd baserades på en rapport om att någon i området hade försökt använda en falsk 20-dollarssedel. Mordet på Floyd är, bortsett från att mord är ett förfärande och orättfärdigt svar på blotta anklagelsen om ett fattigdomsrelaterat brott, en isande förhandsuppvisning av statens respons under en djupnande ekonomisk kris som har resulterat i att nästan 40 miljoner människor blivit arbetslösa. På videon säger Floyd upprepade gånger ”Jag kan inte andas”, vilket tragiskt nog påminner om Eric Garner som mördades av polisen 2014. Hans död utlöste massaktionsdagar under Black Lives Matter-rörelsens höjdpunkt.

Den djupgående vreden bröt på några timmar ut i form av protester och många tusentals människor marscherade till polisdistrikt tre. I en överväldigande uppvisning av stöd från folk i

området placerades solidaritetsbudskap på ytterdörrarna och verandorna utanför bostäderna längs marschvägen. Protesten bemöttes med tårgas, pepparsprej, gummikulor och ljud- och ljusgranater.

För att vinna #JusticeforGeorgeFloyd kan vi inte lita på samma politiska etablissemang som drivit oss hit. Vi bör vara klara och tydliga med att dessa protester är det mest effektiva sättet att uppnå #JusticeforGeorgeFloyd och uppmärksamma verkligheten med den pågående polisbrutaliteten. Vi bör utvidga kampen till bredare mobiliseringar för samordnade massaktionsdagar som involverar unga, områden med mest icke-vita och den bredare arbetarklassen. Det finns en risk för att fortsatta protester utan någon hållbar och samordnad struktur kan tappa farten. En välorganiserad massrörelse kan börja med att påtala den strukturella rasism och ojämlikhet som omger polisvåldet genom att ställa krav på sociala program, offentlig utbildning och offentliga bostäder med förstahandskontrakt som folk har råd att bo i.

Ingen tilltro till borgmästare Frey eller Trumps FBI

Responsen från polismyndigheten i Minneapolis på dessa protester står i skarp kontrast deras passiva bemötande av de beväpnade ”befria delstaten”-protesterna som pågick veckorna innan. Polismyndighetens agerande ökar risken för att högerextrema medborgargarden känner sig uppmuntrade till att terrorisera protesterande, som till exempel det rasistiska medborgargardesvåldet mot ockupationen av det fjärde polisdistriktet under 2015. De faktum att polisfackets ordförande, Bob Kroll, är en entusiastisk Trumpanhängare som introducerade Trump på ett massmöte 2019, ökar risken för att Trump och högerextrema krafter intervenerar.

För att stå emot den våldsamma repressionen från polismyndighetens sida och hotet av stärkta högerextrema medborgargardister måste massorganisationer som fackföreningar stödja protesterna och använder sina resurser till att organisera solidaritetskommittéer för att skydda protesterande. Minnesotas sjuksköterske- och lärarfack har i en viktig uppvisning av potentialen för solidaritet gjort uttalanden som fördömer mordet på Floyd. Fler fackföreningar borde göra samma sak.

Borgmästaren Jacob Frey började snabbt, under ett tryck från en enorm ilska från allmänheten, samt insikten om att folk inte känner något förtroende för den lokala polismyndighetens utredning av sig själv, trycka på för att Minnesota Bureau of Criminal Affairs (ungefär Minnesotas kriminalvårdsbyrå, ö a) och FBI ska leda utredningen. Politiker använder denna taktik för att ta udden av protester med krav på omedelbara åtal mot de inblandade poliserna och för att avleda rörelser som kämpar för strukturella förändringar av polisväsendet.

Vi behöver vara på det klara med att de delstatliga och federala polismyndigheterna inte är arbetarklassens vänner, särskilt inte i fråga om immigranter och de icke-vitas lokalsamhällen. Minnesota Bureau of Criminal Affairs var den organisation som utredde mordet på Philando Castille och som öppnade vägen för den ansvariga polisens frikännande. Andra metoder, som till exempel sammankallandet av en ”Stor jury”, fungerar sällan och leder i mindre än 2 procent av fallen till fällande dom för poliser som dödar.

Vi kan inte ha något förtroende för att FBI skulle göra bättre ifrån sig. FBI har, agerande under ledning av Donald Trump som rutinemässigt ställer sig på samma sida som mördarpoliser och högerextrema krafter, en lång historia av att terrorisera arbetarklassen på lokalplanet som till exempel dess spionprogram för att fånga upp lokala unga muslimer, repression mot ursprungsfolksaktivister och program som COINTELPRO – som på ett våldsamt sätt gjorde radikala rörelser för svarta och bruna till måltavlor.

Vi behöver samtidigt som vi kämpar för omedelbart åtal av de inblandade poliserna också kräva en genomgång hela vägen från toppen till botten av Minnesotas polismyndighet. Mordet

på George Floyd följde mordet på Justine Damond 2017, mordet 2015 på Jamar Clark och mordet 2013 på Terrance Franklin, tillsammans med många fler.

Politikerna pekar redan nu på sånt som inte ger någon som helst strukturell förändring. Minnesotas ledande senator Amy Klobuchar, en av Joe Bidens högsta vicepresidentkandidater, uppmanar till exempel till en utredning av de ”inblandade individerna”. Hennes uttalande ignorerar den välkända verkligheten att endast ett fåtal poliser någonsin åtalats för sina brott under tjänsteutövning, och tar bort uppmärksamheten från de allmänt brutala och rasistiska metoderna hos Minnesotapolisen.

Vi har ingen tilltro till borgmästare Frey eller Trumps FBI för att få rättvisa. Deras fortsatta misslyckande med att få bort rasistiska poliser och de ingrodda rasistiska fördomarna inom poliskåren visar på det stora behovet av en helt igenom oberoende, lokalt vald och tillsatt utredning med fullständiga maktbefogenheter över Minneapolis polismyndighet, inklusive rätt att stämma, anställa, avskeda och se över budgetprioriteringar. Dessa maktbefogenheter borde sen utvidgas till ett permanent demokratiskt valt lokalt kontrollorgan.

Hela systemet är skyldigt

Stadsfullmäktige har gjort så lite som möjligt och endast agerat under tryck från lokalsamhället. Trots många uppmärksammade fall av mord utförda av poliser, har man snarare än att leda en upprepning inom poliskåren, bromsat samhällets krav på rättvisa. Inte heller den ”progressiva” flygeln inom stadsfullmäktige har lyckats göra något. 2018 röstade fullmäktigeledamöterna Alondra Cano och fullmäktiges vice ordförande Andrea Jenkins tillsammans med Lisa Goodman, Abdi Warsame och Linea Palmisano emot utökade befogenheter för stadsfullmäktige att få ett mått av överinseende i Minneapolis polismyndighet. De slöt upp bakom polischefen Medaria Arradondo, vars utnämning som den första svarta polischefen sågs som progressivt i sig själv, och borgmästare Jacob Frey, som ”orubbligt motsatte” utökad översyn av Minnesotas polismyndighet.

Samtidigt som företag som Target har rekordförsäljning under coronavirus-nedstängningen och Wall Street-firmor som US Bank har sina högkvarter här, så har de styrande Demokraterna i Minneapolis makten över en av de etniskt och ekonomiskt mest ojämlika städerna i landet. Stadsfullmäktige opponerade sig i årtal stenhårt emot minimilönekravet på 15 dollar i timmen (ofta med eko från högern om lågavlönade arbetare, löner och jobbskapare), men gav slutligen med sig under trycket från en växande rörelse. De har i årtal försökt privatisera det som finns kvar av allmännyttiga bostäder och uppmuntrar lyxbostadsutveckling med fantasier om att fördelar ska ”sippra ned” till arbetarklassen. För ett år sedan omkom fem personer i en höghusbrand som kunde ha förhindrats om stadens byggnormer hade krävt att hyresvärden skulle ha låtit installera ett sprinklersystem. Under kapitalismen utövas rättsstatsstyre som en förevändning för förtryck av arbetare och marginaliserade lokalsamhällen, bara för att sedan dunsta bort så fort det blir fråga om miljardärsklassens enorma företagsbedrägerier.

Vi kan bygga ett alternativ. Jämför svagheterna i Minneapolis stadsfullmäktige mot Kshama Sawant, en Socialist Alternative-medlem som har blivit invald i Seattles stadsfullmäktige tre gånger i rad. Hon har utgjort en så pass konsekvent röst för arbetarklassen att storföretag som Amazon spenderade 1,5 miljoner dollar på försöken att besegra henne i förra årets valkampanj, som hämnd för hennes ansträngningar att bygga en rörelse som kan driva igen en ”Amazonskatt” på storföretagens miljarddollarvinster.

Kshama Sawant är också en konsekvent röst emot polisbrutalitet, kämpar emot ytterligare militarisering av Seattles poliskår och står ensam som enda ”nej”-röstaren i stadsfullmäktige mot en kontraktsöverenskommelse med polisen som tar bort grundläggande ansvarsutkrävande åtgärder. Detta gjorde Demokraternas partietablissemang och den

högervidna ledningen för polisfacket så rasande att de drev kampanj sida vid sida med storföretagen för att besegra henne. Föreställ er vad vi skulle ha kunnat göra i dessa tider med ens en enda invald ledamot i Minneapolis stadsfullmäktige som såg som sin roll att företräda rörelser för social rättvisa, stället för den sedvanliga ”business as usual”-politiken!

Vi måste alla ut på gatorna för att bygga protester som syftar till att uppnå rättvisa för George Floyd.

Socialist Alternative kräver:

- Ställ polisen inför rätta – omedelbart gripande av och åtal för de fyra poliser som är inblandade i mordet på George Floyd.
- #JusticeforGeorgeFloyd – samordnade massprotester och aktionsdagar som involverar unga och folk i arbetarklassen, särskilt icke-vita, i planering och mobilisering.
- Inget förtroende för borgmästare Frey eller Trumps FBI – lansera en på lokalval baserad omstrukturering av Minneapolis polismyndighet, med verkliga befogenheter inkluderat att anställa, avskeda, stämma och se över budgetprioriteringar.
- Fattigdom är en del av statens våld – polisvåld är ett med det kapitalistiska system som vilar på en grundval av strukturell rasism och ojämlikhet. Beskatta de rika för att investera i gröna jobb, sociala omsorgsprogram, kostnadsfri offentlig utbildning, offentliga bostäder med förstahandskontrakt som folk har råd med.
- Hela systemet är skyldigt – Malcolm X sade: ”Du kan inte ha kapitalism utan rasism”. För att kunna uppnå en bestående förändring måste kampen mot polisens rasism och det storföretagsvänliga politiska etablissemangen utvidgas till en kamp mot det kapitalistiska systemet.

Minneapolis liknar en polisstat – Samordnad masskamp behövs för att vinna

Socialist Alternative Minnesota

Offensiv 1/6 2020

”Jag kan inte andas”, flämtade George Floyd om och om igen i nio långa minuter. Detta är mord. Det är ett mord utfört av polisen i Minneapolis. Men de rasistiska morderna på Breonna Taylor och Ahmaud Arbery samt de otaliga fallen av rasistiska polismord de senaste åren visar hur vanligt detta är i USA.

Minneapolis liknar nu en polisstat. Nationalgardet ockuperar nyckeldelar av staden med pansarvagnar och automatvapen, däribland broar och korsningar som har ockuperats av demonstranter de senaste dagarna. Polisstationen i distrikt tre pyr fortfarande, och den närliggande polisstationen i distrikt fem omringas av taggtråd och barrikader. Tusentals volontärer städar upp på gatorna och de flesta affärer är igenstängda – men i en inspirerande uppvisning av djup solidaritet finns det budskap om solidaritet på affärerna.

Vad som äger rum i Minneapolis är en arbetarklassrevolt, ledd av unga mestadels icke-vita. De konfronterade utan rädsla de tungt beväpnade poliserna under de dygnslånga protesterna och ockupationerna, där de har tvingat fram att polisen som dödade George Floyd ska åtalas. Detta har skapat en ny våg av svart frigörelserörelse som sprids i hela landet, med solidaritetsprotester även internationellt.

Demokraterna som styr i Minneapolis och delstaten Minnesota jobbar övertid för att kväva protesterna och kanalisera rörelsen till mer etablerade kanaler som om och om igen har svikit den svarta befolkningen.

Vi måste vara tydliga med vilka som ”förstör vår stad”: den rasistiska polisen, det politiska etablissemanget, och storföretagen. Det finns en verklig fara för att extremhögern stärks av att Trump tweetar saker som ”när plundringen börjar, börjar skjutningen”. Det har funnits exempel på genuina hot, men det politiska etablissemanget har betonat hotet från ”agitatorer utifrån” och högermilisers inblandning som en ursäkt att slå ner mot de genuina demonstranterna.

Medier hävdar att protesterna regisseras av ”agitatorer utifrån”, eller av anarkister och antifa. Alla som har deltagit i revolten i Minneapolis vet att detta är totalt nonsens. Hur kan ”agitatorer utifrån” vara en nyckelfaktor i protesterna som har spridits till varje större stad? Vad som sker är ett uppror från arbetarklassen med unga mestadels ickevita i fronten. Trump hotar med att stämpla antifa som en terroristorganisation, en avledning för att samla sina högeranhängare samt försöka splittra rörelsen. Vi behöver svara med enighet, solidaritet och massaktioner.

Den största insatsen från polis och nationalgardet i hela Minnesotas historia är inte riktad mot att stoppa vita högerextremister. Om det vore så, varför har ingen av dem arresterats? Vad som har varit väldokumenterat från det ”goda och rättfärdiga” nationalgardets respons har varit attackerna mot journalister, där man till och med har skjutit en fotograf som bevakade protesterna i ögat med en gummikula samt terroriserat arbetarklassen som försöker organisera grannsamverkansprogram för att skydda folket.

Faktum är att arbetarklassen, särskilt ickevita, har varit mest effektiva i att stoppa våldet. Till exempel när en skum person försökte starta en brand vid ett somaliskt köpcenter organiserade sig somalierna och konfronterade honom, medan polisen och nationalgardet ignorerade det hela.

Ett annat exempel är hur demonstranter konfronterade en misstänkt undercoverpolis som förstörde fönster och startade bränder i en bildelsbutik mittemot en polisstation. En tankbil försökte köra in i en stor skara demonstranter häromdagen. Polisen och nationalgardet agerade först efter händelsen, men med att spraya pepparsprej och skjuta tårgas mot de vettskrämda demonstranterna.

Hittills har nationalgardet inte visat några trovärdiga bevis på att faktiskt ha stoppat ett vitt extremhögerhot, men det politiska etablissemanget och näringslivets media fortsätter att trycka på detta eftersom det ger dem ett användbart svepskäl till att undertrycka protesterna och solidariteten. Exempelvis har personer ombetts ta bort sina solidaritetsskyltar från sina trädgårdar med argumentet att detta utgör ett hot mot deras hem.

Såklart finns det ett hot med Trumps tweets och händelser som den vita terroristattacken i Charlottesville, vilket folk har i åtanke, men den organiserade arbetarklassens försvarskommittéer som har bildats är ett mycket effektivare verktyg än nationalgardet.

Borgmästare Freys och stadshusets användning av nationalgardet hotar att stoppa de protester som redan har vunnit viktiga segrar. I början väntade man med att arrestera polisen som dödade George Floyd, då man hävdade att han hade delat med sig av ”ytterligare bevis” som pekade mot att inte väcka något åtal.

Dagen efter att polisen flydde från polisstationen i distrikt tre, som sedan ockuperades av demonstranter och stacks i brand, arresterades polisen Derek Chauvin. Lärdomen är att direkt aktion når resultat.

Nästföljande dag fortsatte massprotesterna och ropade ”en har fallit, tre kvar”, vilket hänvisar till att de andra poliserna som hjälpte till att mörda George Floyd inte har åtalats. Dessutom har stadshuset inte indikerat att de har någon som helst avsikt att göra några strukturella förändringar i hur polisarbetet utförs i Minneapolis.

Det finns fortfarande mycket att göra, och det vore ett stort misstag att hoppas att samma politiska etablissemang som skapade krisen ska kunna lösa krisen.

Minneapolis egen historia ger värdefulla lärdomar om hur besvara militär inblandning. Under transportfacket Teamsters strejk 1934 mobiliserades nationalgardet för att undertrycka strejken. De sköt strejkande lågavlönade lastbilschaufförer, terroriserade strejkorganisatörernas familjer och arresterade hela Teamsters ledning. Det var ineffektivt eftersom de socialister som organiserade strejken hade skapat verkligt demokratiska strukturer för rörelsen, som kunde fortsätta strejken under repressionen och även hantera frågor om offentlig säkerhet.

Redan organiserar tusentals personer i Minneapolis arbetarklassområden kommittéer för att städa upp i bostadsområdena; ge vård till de som har attackerats med tårgas, gummikulor och pepparsprej; meddela varandra om potentiella hot; samt skydda folk från såväl nationalgardet som hotet från privatpersoners våld. Den lokala arbetarrörelsen borde spela en aktiv roll i denna process också, och sätta in verkliga resurser för att hjälpa till.

En medlem i Socialist Alternative, som arbetar som busschaufför, organiserade med ATU 1005 [Transportfacket] ett kraftfullt exempel på vad facken kan göra genom att vägra köra poliser och arresterade demonstranter till häktet, vilket ledde till liknande aktioner i New York och att hela förbundet ATU International gav ett liknande besked. Sedan dess har över 3 500 personer gått med i organisationsgruppen ”Fackliga medlemmar för #JusticeForGeorgeFloyd” på Facebook som diskuterar liknande aktioner.

Dessutom har andra fack som ILWU, NNU, CWA och dussintals lokala fack gjort solidaritetsuttalanden. Institutioner som University of Minnesota och Minneapolis offentliga skolor har avbrutit sitt samarbete med polisen.

För att vinna #JusticeForGeorgeFloyd behöver vi massiva koordinerade protester och aktionsdagar som förberedelse för att stå emot försök från militären att undertrycka demonstrationerna. Den bredare arbetarklassen, särskilt fackrörelsen, borde till fullo mobilisera sina medlemmar till dessa aktioner och bör hitta sätt att störa militärens användning av våra arbetsplatser för att hindra uppmaningar till rättvisa.

Om militärens övervåld de senaste nätterna är en indikation på vad som komma skall – där folk i bostadsområdena har skjutits med gummikulor bara för att ha stått på sin veranda – borde facken också göra omedelbara förberedelser för en endags generalstrejk, vilken skulle få utbredd sympati från många håll. Redan visar småföretagare sin solidaritet med rörelsen. Dessa protester bör länkas till landsomfattande aktionsdagar runtom i världen, särskilt i städer

där polisen undertrycker fredliga protester. Städer i hela landet är satta under liknande utgångsförbud och nationalgardet har skickats till Los Angeles, Atlanta och Detroit.

Med nästan 40 miljoner arbetslösa runtom i landet, där merparten är ickevita, och ett oräkneligt antal exempel på rasistiskt polisvåld överallt, skapar en explosiv situation – särskilt då Trump fruktar ett valnederlag och söker efter sätt att uppmuntra sin bas.

Merparten av de städer som revolten är koncentrerad till är från topp till botten styrda av Demokraterna. Det är skandalöst att de har använt sig av skrämselpropaganda mot protesterna och mobiliserar militären snarare än att ta itu med den polis som är utom kontroll och den djupa ojämlikheten som blomstrar i deras egna städer.

I kontrast till detta visar socialisterna vägen framåt, inklusive de socialistiska ledarna för bussförarfacket i Minneapolis, och pekar på den avgörande roll som en enad, multietnisk arbetarklass har i att bekämpa rasism.

Se på Socialist Alternatives fullmäktigeledamot i Seattle Kshama Sawant's tal i solidaritet med #JusticeForGeorgeFloyd, där hon manar till verkliga strukturella reformer av polisen samt att beskatta miljardärerna för att bygga bostäder folk har råd med och ett program för gröna jobb. Tyvärr står detta i bjärt kontrast även till vänsterfigurer i Demokraterna, inklusive Bernie Sanders och Alexandria Ocasio-Cortez, som inte har gjort mycket mer än att göra uttalanden om stöd till protesterna. Vi behöver fler folkvalda som Kshama Sawant som faktiskt står med rörelserna när det kommer till kritan. Detta betyder att bryta med Demokraterna, som med en miljon trådar är kopplade till miljardärerna, näringslivsintressen och polisen.

“Ingen rättvisa, ingen fred – åtala polisen!” (Foto: Fibonacci Blue / Flickr CC).

Vi går in i en ny fas av explosiv kamp. Medan vi kämpar mot den statliga repressionen mot denna revolt kan vi samtidigt så fröna till en bredare rörelse för sommaren och framåt. Beslutsam direkt aktion kommer att krävas för att stoppa vräkningar, Trumps utvisningar, osäkra arbetsförhållanden, nedskärningar på offentlig utbildning och socialtjänst, samt klimatkatastrofer.

Ungdomar och arbetarklassen sätts i rörelse, och vi ska fortsätta denna kamp mot inte bara rasistiska polismord, utan mot alla orättvisor som är inneboende i detta utsugande och förtryckande system.

Vad som äger rum i Minneapolis har fått ett tydligt gensvar hos arbetarklassen och förtryckta runtom i hela världen. Protester har spridits runtom i USA och i hela världen.

Kapitalismen är ett system som består av brutalt våld och förtryck, och medan de specifika detaljerna kan skilja sig åt från land till land identifierar sig arbetarklassen och förtryckta med George Floyd och rörelsen för verklig rättvisa som har uppstått.

Det visar den potential för internationell solidaritet mot alla former av utsugning och förtryck, och mot det kapitalistiska systemet i sig självt. En attack mot en är en attack mot alla!

Socialist Alternative säger:

- En har fallit, tre kvar – åtala omedelbart alla fyra mördarpoliser.
- Ut med nationalgardet – de har bara lyckats med att terrorisera arbetarklassområden, skada journalister som bevakar de fredliga protesterna samt skydda banker och polisdistrikt.
- Utvidga kampen – koordinerade massprotester och landsomfattande aktionsdagar för #JusticeForGeorgeFloyd.
- En attack mot en är en attack mot alla – facken bör fullt ut mobilisera sina medlemmar till protesterna, erbjuda solidaritetsgrupper som skyddar demonstranterna och lägga fram planer för en endags generalstrejk.
- Områdesråd – organisera rådsförsamlingar i bostadsområdena för att diskutera nästa steg, ge skydd från de hot som nationalgardet och våldsamma privatpersoner står för, och distribuera hjälp och resurser.
- Ingen tillit till borgmästare Frey – lansera en folkvald grannskapsledd omstrukturering av polisen, med folkvalda som har hand om anställningar, avsked, granskning av budget samt makt till att åtala. Sprid modellen nationellt.
- Pengar till skolor och bostäder, inte polisen – polisvåld är en del av det kapitalistiska systemet, som vilar på strukturell rasism och ojämlikhet. Beskatta de rika för att investera i gröna jobb, välfärd, offentlig utbildning och bostäder folk har råd med.
- Hela systemet är skyldigt – Malcolm X sa: ”Du kan inte ha kapitalism utan rasism”. För att vinna en långsiktig förändring måste kampen mot polisrasismen, storföretagen och det politiska etablissemang utvidgas till en kamp mot hela det kapitalistiska systemet.

Proletären

Vittnesmål från Minneapolis: ”Ojämligheten ger bränsle åt protesterna”

Marcus Jönsson

Proletären 1/6 2020

– Det är som en krigszon här, säger Jess Sundin från Freedom Road Socialist Organization, som bor några kvarter från där George Floyd dödades

Det var i måndags förra veckan som 46-årige George Floyd dödades av en polis i Minneapolis när han greps, misstänkt för att ha försökt betala med en falsk 20-dollarsedel. Protesterna mot det rasistiska polisvåldet har sedan dess avlöst varann i staden och spridit sig över hela USA.

Jess Sundin är ordförande för marxist-leninistiska Freedom Road Socialist Organization, FRSO, i Minnesota. Hon bor på Lake Street i Minneapolis som varit epicentrum för protesterna.

– Det är som en krigszon här, säger Jess Sundin som håller på och planerar för en av dagens demonstrationer när Proletären når henne på söndagen.

Några få kvarter bort från hennes hus brändes polisstationen ner av demonstranter i torsdags. Ytterligare några gator bort är platsen där polisen Derek Chauvin kvävde George Floyd till döds medan hans kollegor stod och tittade på.

I lördags kallade guvernören Tim Walz in nationalgardet och utlyste utgångsförbud efter klockan 20.

– Nu är kvällsprotesterna för de unga. Medelålders kunde hänga med tidigare i veckan, men med taktiken som polisen använder nu måste man kunna springa och omgruppera sig snabbt. Så många av oss äldre satt istället ute på våra verandor och såg till att demonstranter hade säkra ställen att komma till om de behövde skydd från polisen, säger Jess Sundin.

President Donald Trump twittrade i lördags att 80 procent av de som deltog i upploppen i Minneapolis kom utifrån delstaten, en uppgift han vidarebefordrade från guvernören Walz. Men den stora majoriteten av de som arresterades i helgen hade sina hemadresser i Minnesota.

– Det är retorik för att rättfärdiga repressionen på gatorna. I protesterna som jag har varit på har det varit en majoritet svarta härifrån området, även om folk kommer från hela Twin Cities-området.

För den som vill demonstrera finns det ingen anledning att resa långt, menar Jess Sundin.

– Varje delstat har egna protester. Folk är välkomna att komma hit och kämpa men de behöver inte det, problemet med polisvåld finns i hela landet.

Jess Sundin och FRSO stödjer helt protesterna, även om byggnader skadats och butiker plundrats i upploppen som följt på demonstrationerna.

– Det mesta har riktats mot polisen och storbolag. Huvudmålet var polisstationen som brändes ner. Andra tidiga mål var några av de mest exploaterande butikerna i området, som spritbutiker och pantbanker. Det är förståeligt. När folk protesterade mot polisen bara med ord, så sköt polisen tårgas och gummikulor mot folksamlingar av tusentals människor.

Ni ser inget problem med anarkistiska element som försöker utnyttja och ta över protesterna?

– Det finns anarkister, och också rapporter om poliser och vita rasister som agerar provokörer i demonstrationerna. Men anarkisterna bor här, det är deras område också. Och det är en liten minoritet. Det som ger formen åt protesterna är att de leds av unga svarta som uttrycker sin sorg och ilska, och som kräver rättvisa för George Floyd.

Invånare i området har organiserat sig för att bland annat skydda småbutiker under upploppen, men utgångsförbudet har försvårat det arbetet, säger Jess Sundin. Efter att brandkåren inte dök upp när bensinmacken brann har de också folk som agerar brandmän.

– Det blev tydligt för oss att om det är något vi vill skydda så måste vi göra det själva. Staten har visat att den varken vill eller kan skydda oss. Det är inte polisens uppdrag här, deras uppdrag är att slå ner upproret. Det enda polisen försökte försvara var deras polisstation. De bryr sig inte om vad som händer med resten av området.

Efter de första dagarnas demonstrationer har Derek Chauvin arresterats, men demonstranterna kräver att alla fyra av de närvarande poliserna ska arresteras och åtalas.

Även om kraven är direkt kopplade till polisvåldet ser Jess Sundin också bakomliggande faktorer till att protesterna och upploppen blossat upp så kraftigt.

– Upproret handlar helt och hållet om polisfrågan och rasismen. Men det här händer i områden som är utsatta för svårt ekonomiskt och politiskt förtryck. Inte bara från polisen, utan vad gäller tillgång till bostäder, sjukvård och utbildning. Den ekonomiska ojämlikheten är väldigt tydlig för många människor. Det är inte den centrala frågan som protesterna handlar om, men ojämlikheten ger definitivt bränsle åt protesterna.

Samtidigt har Donald Trump gjort klart att armén är redo att bistå delstatsguvernörerna, och har twittrat om att ”när plundringen börjar, börjar skjutandet”.

– Det är inte förvånande med tanke på hur han gett bränsle åt de reaktionära, våldsamma krafterna i landet i sin valkampanj. Han har inga problem med beväpnade högerextrema demonstranter, men obeväpnade demonstranter som kan skada eller ta privat egendom ses som ett hot som det är okej att skjuta på. Det är skamligt.

– De beväpnade demonstranterna får inte ens en böteslapp när de går emot delstatsorder om att stanna hemma under coronakrisen, men demonstranter som skadar egendom ska skjutas. Ju mer presidenten pratar, desto mer ger han stöd åt repressionen mot kommande uppror och desto mer stärker han de beväpnade högerextrema grupperna.

Protesterna och upploppen har spridit sig till Washington, där Trump rapporteras ha satts i säkerhet i Vita husets bunker när demonstranterna var utanför i fredags, och en del bedömare talar till och med om en situation som skulle kunna leda till inbördeskrig.

– Det finns en risk att det går åt det hållet, men jag är mer hoppfull och tror att protesterna kan leda till ett starkt framsteg för folkrörelserna. Hur det går bestäms i första hand av beslutsamheten hos folket som är ute på gatorna, i andra hand av repressionen och hur den påverkar oss.

– Här i Minneapolis har vi varit smarta genom att ha protester på dagarna, där våra demokratiska rättigheter fortfarande respekteras. Tusentals människor är ute varje dag och det är vackert hur det kombineras med protesterna på kvällarna där tusentals också är ute och direkt konfronterar förtrycket. Det är en väldigt utmanande, och väldigt farlig, tid. Men framför allt en väldigt hoppfull tid.

Kaotiska protester mot polisbrutalitet i USA

Artur Szandrowski

Proletären 29/5 2020

Stora protester mot polisivåld pågår i USA efter att ett klipp där en svart man dödas av vita poliser fått viral spridning. I Minneapolis har en polisstation satts i brand.

Stora protester mot polisivåld pågår i USA. De har tagit sig hårdast uttryck i Minneapolis, Minnesota.

Protesterna började fredligt men eskalerade efter att polisen började skjuta tårgas mot demonstranterna. Dessa svarade med att kasta stenar och flaskor mot poliserna, rapporterar NBC.

Detta följdes av skadegörelse och plundring. Enligt myndigheterna har omkring 170 butiker plundrats på varor och en polisstation stormats och satts i brand. Polisen svarade med mer våld.

Minnesotas guvernör Tim Walz har utlyst undantagstillstånd och kallat in omkring 500 soldater från nationalgardet för att stoppa protesterna. Han har Vita Huset på sin sida.

”Talade precis med guvernör Tim Walz och sa till honom att militären är med honom hela vägen. Uppstår svårigheter kommer vi att ta kontrollen. Om det plundras så kommer det att skjutas”, skriver president Trump i ett twitterinlägg. Twitter försåg senare inlägget med en varning med hänvisning till att presidenten glorifierar våld och därmed bryter mot plattformens regler.

Protesterna började tidigare i veckan efter en polisaktion som ledde till den 46-åriga Minneapolisbon George Floyds död. I ett filmklipp som fått viral spridning ser man hur en polis trycker ner sitt knä mot Floyds hals.

Floyd skriker flera gånger att han inte kan andas, men polisen fortsätter att kväva honom tills han blir medvetslös. Han avled senare av sina skador.

Floyd var misstänkt för att ha försökt använda falska sedlar i en butik.

De inblandade poliserna har avskedats, men inte ställts inför rätta. Händelsen är en i raden av många där vita poliser utövat extrem brutalitet mot svarta misstänkta och kommit undan.

Polisbrutaliteten har varit ämne för stor debatt i USA de senaste åren. Detta sedan döds-skjutningen av Michael Brown i Ferguson, Missouri 2014. Black Lives Matter-rörelsen som bildades året innan har varit tongivande i denna debatt och organiserat många demonstrationer.

Enligt statistikportalen statista.com sköts 1.004 personer till döds av polis i USA förra året. En ökning från 2018 års 996 personer. Svarta är kraftigt överrepresenterade i statistiken och utgör nästan 25 procent av alla de dödade, trots att de bara utgör 12 procent av befolkningen.

Klassfrågan är nära knuten till detta. Majoriteten fattiga i USA är svarta.

Enligt NGO:n Kaiser Family Foundation lever 27,4 procent av USA:s svarta i fattigdom, mer än dubbelt så hög andel som för vita. I Minnesota är andelen 28 procent.

Revolution

Upprorisk ilska rasar i USA

Jorge Martin och John Peterson

Revolution 1/6 2020

Polisens mord av George Floyd – en obehägnad svart man, som handfångslades av fyra poliser i Minneapolis innan han kvävdes till döds – har utlöst en våg av protester över hela landet och eskalerat bortom kontroll i flera städer. Efter mordet på Ahmaud Arbery och Breonna Taylor, blev detta mord den droppe som fick bägaren att rinna över och har lett till en veritabel flodvåg av tidigare uppdämd ilska mot det amerikanska samhällets alla orättvisor. Nödvändigheten har uttryckts genom slumpen – även om mordet av Floyd inte var någon olyckshändelse.

I Minneapolis använde polisen kravallvapen (tårgas, distraktionsgranater och så vidare) mot fredliga demonstranter, vilket bara tjänade till att provocera fram ett mindre fredligt svar. Polisen fick så småningom evakuera det tredje distriktet (där mördaren hade arbetat) när en rasande folkmassa dök upp och senare brände det till marken. Scenerna när poliser som flydde från polisstationen, med patrullbilar som körde rakt igenom genom parkeringsgrindarna för att fly, påminde om evakueringen av den amerikanska ambassaden i Saigon. Ställda inför massornas ilska tvingades det amerikanska kapitalets beväpnade förband att fly hals över huvud.

Efter fem dagars massprotester i Minnesota utropade borgmästaren ett utgångsförbud – som demonstranterna omedelbart bröt mot. Protesterna har inkluderat mordbrand och plundring – men det finns tydliga bevis på att mycket av detta har orkestrerats av polisprovokatörer och högerextremister för att ge polisen en ursäkt att ta till ännu hårdare repression. Folkmassor samlades utanför det femte polisdistriktet och hotade att bränna ned även det. Polisstationen försvaras nu med barrikader och beväpnade poliser på taket.

Nationalgardet och statspolisen befinner sig nu på Minneapolis gator för att försöka upprätthålla utgångsförbudet och återfå kontrollen över situationen. Till att börja med sattes 500 från nationalgardet in av Minnesotas guvernör Tim Walz, men detta har redan utökats till 1700. De amerikanska tull- och gränsskyddsmyndigheterna har också använt en obemannad övervakningsdrönare för att samla information om protesterna.

Även om Minnesota fortfarande är protesternas epicentrum har de nu spridit sig till minst 22 städer. I Detroit har det genomförts stora demonstrationer och en 19-årig demonstrant har skjutits till döds i en skottlossning från en bil, ett dåd som sannolikt utförts av en högerextremist. I New York blev det sammandrabbningar med polisen när folk trotsade ett demonstrationsförbud på grund av covid-19-nedstängningen, och i Brooklyn sattes det eld på en polisbil. I Kalifornien stängdes motorvägarna i Oakland, San Jose och Los Angeles, och demonstranter attackerade polisens patrullbilar.

I Atlanta satte man också eld på polisbilar. Nu har man utropat undantagstillstånd och satt in nationalgardet på gatorna. Demonstranter drabbade samman med poliser utanför CNN:s byggnad, där det också finns en polisstation.

I Washington sattes Vita huset i lockdown under en kort tid medan demonstranter drabbade samman med agenter från säkerhetstjänsten över barrikader tidigt på lördagsmorgonen. Och i Phoenix marscherade demonstranter för Dion Johnson, en 28-årig svart man som döddes av en polis från Arizona Department of Public Safety i en ”fysisk kamp”, om vilket vi inte har många detaljer.

I Louisville skedde också stora protester efter ett annat polismord av Breonna Taylor: en 26-årig svart medicintekniker som sköts i sin egen lägenhet medan hon sov. Polisen skulle göra husrannsakan mot en man misstänkt för narkotikabrott. Mannen i fråga bodde dock inte i hennes lägenhet – och senare visade det sig att han redan hade blivit gripen vid tidpunkten. När polisen utan förvarning gick in i Taylors lägenhet avfyrade hennes pojkvän en pistol i självförsvar. Som svar på detta sköt polisen mer än 20 skott: åtta av dem träffade Taylor. Som svar på detta satte arga folkmassor eld på stadens polishögkvarter.

”Detta är inte ett upplopp: det är en revolution!”

Statens klumpiga och brutala reaktion håller bara bensin på elden. I en särskilt olycklig uppvisning av polisens inneboende rasism arresterade polisen i direktsänd tv ett CNN-team, som frontades av en svart latinojournalist, när de rapporterade från protesterna i Minneapolis. Samtidigt tilläts ett annat nyhetsteam som frontades av en vit reporter rapportera från samma

demonstration. I Louisville använde polisen tårgas mot en folkmassa och sköt gummikulor mot en journalist när hon var i direktsändning.

Det är värt att notera att demonstranterna är både svarta och vita, och mestadels ungdomar: detta liknar Black Lives Matter-rörelsens höjdpunkt. Den politiska stämningen är emellertid mer avancerad än förra gången, förstärkt av den ekonomiska katastrof som drabbat tiotals miljoner amerikaner. På den tiden var det mycket diskussioner om hur man kan ställa polisen till svars på ett effektivt sätt: obligatoriska kroppskameror, "community review boards" och så vidare. Inget av detta ledde någonvart och ingenting löstes. Faktum är att antalet polismord på obeväpnade svarta människor bara har ökat under de senaste sex åren. Nu har demonstranter bränt ned polisstationer – vilket de facto är ett uppror. I Minneapolis har arrangörerna förklarat: "detta är inte ett upplopp, det är en revolution!"

Innebörden av denna rörelse och de faror som är inneboende i situationen har inte gått den härskande klassen förbi. Som Washington Post skrev: "tumultet, mot bakgrund av nödsituationen både för folkhälsan och ekonomin, kan vara en lika dramatisk brytpunkt som andra ikoniska vändpunkter i landets historia, från den ekonomiska krisen under den stora depressionen till de sociala konvulsionerna 1968".

Denna rörelse uttrycker det uppdämda raseri som har byggts upp i det amerikanska samhället.

Scener som dessa är allt annat än normala i USA. Om man inte visste bättre skulle man kunna tro att de scener vi nu ser utspelade sig i Chile, Libanon eller Algeriet – inte i världens främsta imperialistmakt. Det vi ser är att en tändande gnista har utlöst en explosion av ilska som byggts upp under lång tid, och som intensifierats av den kris som coronapandemin utlöst. Det går att göra en jämförelse med när Mohamed Bouazizi i Tunisien satte eld på sig själv, en enskild händelse som utlöste den arabiska våren och släppte loss folkets brinnande ilska över alla orättvisor i Mellanöstern och Nordafrika.

Den borgerliga pressen täcker löpande all skadegörelse och plundring i ett försök att vända den allmänna opinionen mot demonstranterna. Minneapolis borgmästare Jacob Frey höll ett förolämpande och hycklande tal under lördagen där han anklagande vände sig till demonstranterna: "Det finns inget ärofyllt med att bränna ned sin stad. Man ska inte vara stolt över att plundra."

Men den organiserade arbetarklassen visar sin solidaritet med detta uttryck för folklig ilska. Till exempel har fackligt anslutna bussförare i Minneapolis vägrat att samarbeta med polisen, som ville använda sina fordon för massarresteringar av demonstranter. Samma sak hände i New York, där en busschaufför lämnade sitt fordon efter att polisen hade kommenderat det för att transportera arresterade.

Lättantändligt material

Som vanligt gör Trump sitt bästa för att göra situationen än mer infekterad. I ett genomskinligt försök att piska upp stöd från sin reaktionära bas inför valet gav han sitt fulla stöd till polisen. Han tweetade att demonstranterna är "HULIGANER" som "vanärrar George Floyds minne". Han tillade, "när plundringen börjar, börjar skjutandet", ett citat från Miamis ökänt rasistiska polischef Walter Headley år 1967.

Detta är inte ett tomt hot. Redan innan coronaviruset vände upp och ned på allting hade USA:s härskande klass förberett sig på växande civil oro i takt med att kapitalismens kris förvärrades. Den kommer att använda alla till buds stående medel – både lagliga och olagliga – för att upprätthålla sin makt. Förutom polisbrutalitet har det redan förekommit fall av högerextremt våld mot demonstranter, till exempel mordet i Detroit.

Efter en ovanlig order från Pentagon har både militärpolisen och vanliga militärer satts i beredskap på flera militärbaser. Soldater från Fort Bragg i North Carolina och Fort Drum i New York har beordrats att vara redo för uppmarsch inom fyra timmar på begäran. Dessa styrkor skulle användas under Insurrection Act från 1807, som ger presidenten makt att sätta in federala trupper i vilken delstat som helst för att undertrycka "varje uppror, inhemskt våld, olaglig sammanslutning eller konspiration". Senast denna lag återopades var för att kväsa upproret i Los Angeles 1992 efter frikännandet av polisen som misshandlade Rodney King.

Men i stället för att slå tillbaka massorna driver kontrarevolutionens piska dem ofta framåt, som vi såg i de många protester som svepte över världen förra året i Chile, Colombia, Libanon och så vidare.

Det är värt att komma ihåg att de under Republikanernas kongress 2008 i den lilla staden Saint Paul, Minnesota, var tvungna att bussa in 50.000 poliser från hela landet mot demonstranterna, och inte ens det räckte för att helt upprätthålla kontrollen. Den härskande klassen har inte tillräckligt med poliser – eller militärer – för att hålla ned hela landet.

Det faktum att Derek Chauvin (den polis som mördade George Floyd) har blivit avskedad och anklagad för mord av tredje graden och dråp har inte lyckats stoppa protesterna. Massorna har sett detta tidigare. Problemet är inte ett eller två "rötägg", utan hela det ruttna systemet.

Det räcker inte att George Floyds mördare har "skiljts från sin anställning" och att en av dem har åtalats. För att uppnå genuin rättvisa för alla som exploaterats och gjorts till martyrer av detta system måste kapitalisterna "skiljas från ägandet av produktionsmedlen."

Arbetarrörelsen måste ansluta sig till demonstranterna och tillsammans bygga denna rörelse och ge den en organiserad grundval. Det som behövs är ett politiskt program och en handlingsplan för att kämpa för en grundläggande samhällsomvandling. Det är bara en socialistisk revolution – i USA och runt om i världen – som slutligen kommer att sätta stopp för den onda cirkeln av exploatering och förtryck.

Översättning: Stefan Kangas